

Brief aan brussen

Lieve Bro en Zus

Ik wil jullie over een kant van mij vertellen, waar ik sinds mijn jeugd met niemand over durfde te praten. Er is iets waar ik al lang mee worstel, iets dat lang weggemoffeld is. Vorig jaar werd het mij allemaal teveel, door tal van zaken die bijeen kwamen. Ik heb toen beseft dat ik dit niet langer voor mij kon en mocht houden, en dat ik hierbij hulp nodig had. Want hoe langer ik de dingen ontkende, hoe moeilijker het werd om simpele andere zaken aan te pakken. Ik was onderweg naar een depressie, en na veel gepieker heb ik besloten om alles aan X te vertellen.

Het gegeven is dat ik sinds mijn jeugd het gevoel heb dat ik niet een normale jongen/man ben, dat ons lievenheerke mij meer vrouwelijke hormonen, dan de doorsnee man normaal krijgt, heeft gegeven. Dit fenomeen zorgt ervoor dat ik al heel mijn leven op zoek ben naar mezelf.

Wij zijn samen op zoek gegaan naar hulp. Zo ben ik bij mijn psycholoog terecht gekomen, die hierin gespecialiseerd is. Ondertussen heeft de psycholoog hier een naam aan gegeven, en noemt hij dit: 'transgender zijn'. Dit heeft niets te maken met 'travestie', of 'drag queens' of carnaval-eske toestanden. In de jaren dat dit bij mij (vroeger dus) tot uiting kwam, was er niets van info hierover te verkrijgen, was dit alles een taboe, en dacht ik dat ik de enige was die hiermee worstelde. Tegenwoordig vind je gemakkelijk info, en is dit al veel meer aanvaard. Spijtig genoeg blijft het altijd een beetje een taboe, en doen mensen er 'lacherig' over omdat het onbekend is.

Transgenders bestaan er in verschillende stadia, en ieder volgt zijn eigen traject. Volgens de psycholoog zal mijn traject er als volgt uitzien: mezelf leren aanvaarden zoals ik ben, en leren gelukkig zijn met wie ik ben. Dat wil zeggen dat ik mij regelmatig als vrouw kleed, alles in samenspraak met X, zodat het allemaal op een fatsoenlijke manier verloopt. We hebben duidelijke afspraken gemaakt wat wel of niet kan. En elke stap die ik wil nemen in mijn 'vrouw-zijn' wordt eerst overlegd. Mijn bedoeling is niet om mij volledig om te vormen naar vrouw, via operaties ed, maar om mij op tijd en stond als vrouw te kunnen kleden en bewegen in het leven. Ondertussen heb ik een forum gevonden van mensen in dezelfde situatie, alles heel fatsoenlijk en in orde. Ik heb mij hierbij aangesloten, en ga ook regelmatig naar bijeenkomsten. En ik voel mij hier goed bij. Het principe is: ge kunt er uw verhaal kwijt, ge luistert naar andere verhalen, je krijgt tips en trics, die je dan ook doorgeeft aan mensen die er later bijkomen.

Dit alles hoeft voor jullie geen enkel gevolg te hebben. Normaalgezien hoeven jullie hier niet mee geconfronteerd te worden. Niemand van ons gezin of familie trouwens ...

Dit heeft nooit invloed gehad op mijn seksuele geaardheid, en zal dat ook nooit hebben. En voor alle duidelijkheid, ik blijf gewoon dezelfde X/papa/opa, die ik ben.

Jullie mogen weten dat door de jaren heen, het 'ontkennen/wegstoppen' wel een zware belasting is geweest voor mij. Ik zoek geen excuses voor mijn drankgebruik van vroeger, maar het had er wel mee te maken. Hopelijk kunnen jullie dit nu ook een beetje beter plaatsen.

De reden dat we jullie dit nu vertellen, is omdat we naar jullie toe 'open' willen zijn, niets achter de rug ...

Hopelijk kunnen we hier nu nog verder over praten.

Als jullie vragen hebben, zullen we proberen om erop te antwoorden.

Als jullie willen, kunnen jullie hierover altijd wat op internet opzoeken.

Tip hiervoor: via <http://transgenderinfo.be/>

Wij vinden het heel normaal als jullie dit tegen jullie partner willen vertellen, maar willen wel vragen om het daarbij dan ook te laten, en ook aan hen te vragen om dit niet verder te vertellen. Het is niet onze bedoeling om dit in de volledige openheid te brengen. We willen alleen voor jullie geen geheimen hebben.

Hopelijk bekijken jullie mij nu niet anders dan voordien, en doet dit geen afbreuk aan onze goede relatie ! Want dat is toch wel één van mijn grootste bezorgdheden !